

Державного бюджету України за судовими рішеннями за вчинення корупційних і пов'язаних із корупцією правопорушень.

Список використаних джерел

1. Державна програма щодо реалізації засад державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційної стратегії) на 2015–2017 роки [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/>. – Назва з екрана.

2. Директива ЄС від 3 квіт. 2014 р. № 2014/42/EU [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/>. – Назва з екрана.

3. Довідка Генеральної прокуратури України щодо стану виконання судових рішень у справах про корупційні злочини щодо надходження коштів до Державного бюджету України, у тому числі в результаті спеціальної конфіскації [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.gp.gov.ua/ua/>. – Назва з екрана.

Несевра Дар'я Тарасівна, здобувач ступеня вищої освіти магістр Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: старший викладач кафедри оперативно-розшукової діяльності Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук *Злагода О. В.*

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ

Корупційні вияви в Україні – одне з найнебезпечніших економічних і соціально-політичних явищ, яке призводить до руйнування системи управління, позбавляє громадян права участі у прийнятті державних рішень, стримує економічний розвиток країни. Корупція завдає значної моральної та політичної шкоди суспільству, руйнує засади розбудови вільної демократичної правової держави та громадянського суспільства [1, с. 145].

На шляху до євроінтеграції Україна має досягти позитивних результатів у протидії корупції та забезпечити нормальні умови життєдіяльності громадян і функціонування середовища бізнесу [2, с. 35].

Характерними ознаками корупції є поділ її за рівнями, притаманними і нашій державі, зокрема:

1. Високорівнева («можновладна») – охоплює вищі органи влади, центральні апарати правоохоронних і судових органів. На цьому рівні створюють корупційні мережі та схеми, які становлять найістотнішу небезпеку для держави.

2. Корупція в середніх ешелонах влади (обласного рівня) – відрізняється від високорівневої обмеженішими можливостями посадовців використовувати свої повноваження у власних цілях.

3. Корупція дрібного чиновництва (низова) – поширена серед держслужбовців, які забезпечують підготовчий етап управлінських рівнів.

4. Корупція через злидні – такі дії вчиняють дрібні чиновники, що є законослухняними громадянами, унаслідок несприятливого збігу обставин [3, с. 24].

Високий рівень корумпованості всіх прошарків суспільства актуалізує необхідність розроблення механізму протидії таким виявам. До його інструментів належать, зокрема, Державна програма щодо реалізації засад державної антикорупційної політики в Україні на 2015–2017 роки, Закон України «Про запобігання корупції», створення спеціальних органів – Національного агентства з протидії корупції, Національного антикорупційного бюро України тощо.

Основною метою Антикорупційної стратегії є створення ефективної загальнодержавної системи запобігання та протидії корупції на засадах формування та реалізації антикорупційної політики, що створить підґрунтя для подальших реформ, усуне проблему фрагментарності й недосконалості законодавчої та антикорупційної інфраструктури [4].

Відповідно до ст. 251 Кодексу України про адміністративні правопорушення, докази у справі про адміністративне правопорушення, зокрема пов'язане з корупцією, встановлюють протоколом про адміністративне правопорушення. У повсякденній діяльності підрозділи захисту економіки протягом тривалого часу складали протоколи про правопорушення, пов'язані з корупцією, які не відповідали інструкції з оформлення матеріалів про адміністративні правопорушення в органах поліції. Цю проблему, на думку законодавця, розв'язано шляхом внесення змін до інструкції,

однак більшість протоколів про правопорушення, пов'язані з корупцією, які розглядають чи переглядають у судах, подані на бланках, які складала до поправок, їх повертають назад, а осіб, які вчинили адміністративне правопорушення, не притягують до відповідальності.

Слушною є думка М. П. Марчука, згідно з якою необхідно акцентувати увагу на нормативно-правових актах, що стосуються корупційного законодавства, розробити загальнонаціональні стандарти методики оцінювання рівня корупції відповідно до стандартів ООН, розглянути питання про міжнародне співробітництво у сфері протидії корупції [5, с. 473].

Таким чином, головним є завдання щодо визначення протидії корупції серед посадовців судової гілки влади та правоохоронних органів першочерговими невідкладними заходами, які мають здійснити працівники органів, наділених відповідними повноваженнями.

Список використаних джерел

1. Луценко М. М. Корупція в Україні: сучасний стан і проблеми протидії / М. М. Луценко, Л. І. Щербина // Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. – 2015. – № 15, т. 2. – С. 144–145. – (Серія «Юриспруденція»).
2. Онищук О. О. Концептуальні засади запобігання та протидії корупції / О. О. Онищук // Адвокат. – 2010. – № 9 (120). – С. 35–37.
3. Гарашук В. М. Актуальні проблеми боротьби з корупцією в Україні: монографія / В. М. Гарашук, А. О. Мухатаєв. – Харків: Право, 2010. – 144 с.
4. Державна програма щодо реалізації засад державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційної стратегії) на 2015–2017 роки [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/265-2015-%D0%BF/page>. – Назва з екрана.
5. Марчук М. П. Основні напрямки Державної політики щодо протидії корупції в Україні / Марчук М. П. // Молодий вчений. – 2016. – №3 (30). – С. 470–474.